

Arrest

nr. 273 521 van 31 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, kwam het Rijk binnen op 7 september 2007 met een visum type D omwille van redenen van studies. Op 18 oktober 2007 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart. Een laatste A-kaart was geldig tot 31 oktober 2021.

De verzoekende partij heeft herhaaldelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ingediend, tevergeefs.

Tijdens haar studiejaar heeft de verzoekende partij verschillende diploma's behaald en verbleef zij legaal in het land.

De verzoekende partij dient opnieuw op 17 december 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 3 februari 2022 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

E. B., M. (R.R.: ...)

nationaliteit: Marokko

geboren te Selouane op X

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Redenen: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 07.09.2007 aankwam in België met een visum type D als student. Hij werd op 18.10.2007 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister (BIVR) dat vanaf 29.12.2008 vervangen werd door een A-kaart. Zijn laatste A-kaart was geldig tot 31.10.2021.

Betrokkene beroept zich op zijn lange legale verblijf als student in België, aangezien hij al meer dan tien jaarrechtmatig in België verblijft. Echter, betrokkene was er steeds van de op hoogte dat zijn verblijf slechts tijdelijk was en enkel was toegestaan in het kader van zijn studies en dat hij na afloop van zijn studies het land diende te verlaten. Hij behaalde zijn eerste bachelorsdiploma op 25.03.2013, zijn eerste masterdiploma op 27.09.2013 en zijn tweede masterdiploma op 28.09.2018. Nadien schreef hij zich in voor nog een bijkomende master. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om in België drie verschillende diploma's te behalen waardoor zijn verblijfsduur telkens verlengd werd om hem toe te staan zijn studies af te ronden. Betrokkene kan zich dan ook niet beroepen op zijn lange legale verblijf als student als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zijn oom in België woont en over de Belgische nationaliteit beschikt en steeds ingestaan zou hebben voor het onderhoud van betrokkene, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteitstaat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omwille van het feit dat hij al zijn belangen naar België verlegd heeft gedurende zijn lange legale verblijfsperiode. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In

beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn Belgische oom waarmee hij samenwoont. Echter, betrokkene toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hen. Het loutere gegeven op hetzelfde adres ingeschreven te staan, heeft niet automatisch tot gevolg dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze voorwaarde dient op een actieve wijze aangetoond te worden en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (RVV, arrest nr. 145.912 van 21.05.2015). Daarnaast mag redelijkerwijs aangenomen worden dat betrokkene nog hechte banden heeft met Marokko. Dit blijkt uit de verschillende in- en uitreisstempels in het voorgelegde Marokkaans paspoort met nr. (...). Daaruit blijkt namelijk dat betrokkene in Marokko verbleef van 29.07.2020 tot 24.08.2020, van 30.01.2021 tot 17.02.2021, van 29.02.2020 tot 14.03.2020, van 15.06.2018 tot 27.06.2018 en van 11.12.2018 tot 02.01.2019. Hieruit blijkt dat betrokkene, ondanks zijn jarenlange verblijf in België, wel degelijk nog banden heeft met Marokko. Gezien zijn legale verblijf van 07.09.2007 tot 31.10.2021 mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België, niettegenstaande hij hiervan geen bewijzen voorlegt bij huidige aanvraag 9bis. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitsersland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d.27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen gehad heeft met de Belgische overheid en zijn blanco strafblad voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan tien jaar in België verblijft, dat hij nooit ten laste geweest zou zijn van de sociale bijstand, dat hij al zijn belangen naar België verlegd zou hebben, dat hij hier volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij perfect Frans zou spreken, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij actief zou deelnemen aan het culturele leven, dat hij lid is van de stedelijke bibliotheek van Mechelen en van de Koninklijke bibliotheek van Brussel, dat hij lid is van een fitnessclub, dat hij zich op verschillende terreinen ingezet zou hebben als vrijwilliger, dat hij zou beschikken over een geldige ziekteverzekering, dat hij zijn slaagattesten universitaire studies voorlegt evenals inschrijvingsbewijzen voor universitaire studies, een attest van niet-steunverlening door het OCMW, de resultaten van zijn Nederlandse taallessen, bewijzen van lidmaatschap van verschillende bibliotheken, bewijzen van lidmaatschap sportcentra, twee attesten van vrijwilligerswerk en een bewijs van lidmaatschap van het ziekenfonds) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)

Op 3 februari 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: E. B. M.

geboortedatum: 19.09.1986

geboorteplaats: Selouane

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

(...)"

Beide bestreden beslissingen werden op 7 februari 2022 ter kennis gegeven.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in twee middelen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Omdat beide middelen samenhangen, worden deze samen behandeld.

De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"(...)

Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel; Doordat de bestreden beslissing stelt (stuk 1):

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 07.09.2007 aankwam in België met een visum type D als student. Hij werd op 18.10.2007 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister (BIVR) dat vanaf 29.12.2008 vervangen werd door een A-kaart. Zijn laatste A-kaart was geldig tot 31.10.2021.

Betrokkene beroept zich op zijn lange legale verblijf als student in België, aangezien hij al meer dan tien jaar rechtmatig in België verblijft. Echter, betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zijn verblijf slechts tijdelijk was en enkel was toegestaan in het kader van zijn studies en dat hij na afloop van zijn studies het land diende te verlaten; Hij behaalde zijn eerste bachelorsdiploma op 25.03.2013, zijn eerste masterdiploma op 27.09.2013 en zijn tweede masterdiploma op 28.09.2018. Nadien schreef hij zich in vooreen bijkomende master. Het is de persoonlijke keuze geweest van betrokkene geweest om in België drie verschillende diploma's te behalen waardoor zijn verblijfsduur telkens verlengd werd om hem toe te staan zijn studies af te ronden. Betrokkene kan zich dan ook niet beroepen op zijn lange legale verblijf als student als buitengewone omstandigheid.

Terwijl in de bestreden beslissing niet in overweging is genomen dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 heeft ingediend op een ogenblik waarop hij in legaal verblijf was. De aanvraag is ingediend op 17.12.2020.

Verzoeker was op dat ogenblik in het bezit van een A-kaart die geldig was tot 31.10.2021 (stuk 1).

Op het ogenblik van het indienen van de verblijfsaanvraag was verzoeker toegelaten tot het grondgebied, hetgeen een buitengewone omstandigheid uitmaakt die het indienen van de verblijfsaanvraag via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland voor verzoeker onmogelijk of minstens bijzonder nadelig maakt.

Er moet vastgesteld worden dat verweerder deze omstandigheid niet als zodanig beoordeeld heeft. Verweerder heeft wel geoordeeld dat verzoeker zich niet kan beroepen op zijn lange legale verblijf als student, maar verweerder heeft niet geoordeeld over het gegeven dat de aanvraag werd ingediend op het ogenblik dat verzoeker legaal op het grondgebied verbleef.

Verweerder heeft daarmee een essentieel element van de aanvraag buiten beschouwing gelaten zodat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is en de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt.

Verzoeker houdt voor dat het vervuld zijn van de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zoals het bestaan van buitengewone omstandigheden, beoordeeld dient te worden op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

In dezelfde zin werd reeds geoordeeld dat het feit of voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RVV. 25 november 2011. nr. 70.708; nr 240 808 van 14 september 2020, RvS, 8 mei 2012, nr. 219.256. RvS 24 juli 2013. nr. 224.392).

Zowel de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument als de voorwaarde van het bestaan van buitengewone omstandigheden, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag.

In casu moet vastgesteld worden dat de aanvraag is ingediend op 17.12.2020 en verzoeker was op dat ogenblik in het bezit van een A-kaart die geldig was tot 31.10.2021.

De bestreden beslissing schendt artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Dat verweerder de bestreden beslissing genomen heeft na het verstrijken van de geldigheidsduur van de A-kaart van verzoeker, kan de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag niet aantasten. Waar verweerder aan verzoeker zijn eigen gedrag tegenwerpt om de lange duurtijd van zijn legaal verblijf als buitengewone omstandigheid te verwerpen - "Het is de persoonlijke keuze geweest van betrokkene geweest om in België drie verschillende diploma's te behalen waardoor zijn verblijfsduur telkens verlengd werd om hem toe te staan zijn studies af te ronden" -, moet vastgesteld worden dat het anderzijds het eigen gedrag van verweerder is, nl. het nemen van de bestreden beslissing na het verstrijken van de verblijfstitel van verzoeker, waardoor de buitengewone omstandigheid dat de aanvraag werd ingediend bij de Burgemeester van de verblijfplaats van verzoeker niet meer ontvankelijk zou zijn.

Het is kennelijk onredelijk dat het eigen gedrag van verweerder aan de basis ligt van de onontvankelijkheid van de aanvraag. Daarbij moet vastgesteld worden dat verweerder in casu een voldoende redelijke termijn had om een beslissing te nemen vooraleer de verblijfstitel van verzoeker verstreek, nl. 10 maanden.

Zodat, de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; artikel 9bis van de wet van 15.12.1980; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel schendt;

Tweede middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 8 EVRM; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel;

Doordat de bestreden beslissing stelt (stuk 1):

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omwille van het feit dat hij al zijn belangen naar België verlegd heeft gedurende zijn lange legale verblijfsperiode. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Silvenko/Letland (GK), §94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijk affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn Belgische oom, waarmee hij samenwoont. Echter, betrokkene toont met aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hen. Het loutere gegeven op hetzelfde adres ingeschreven te staan, heeft niet automatisch tot gevolg dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze voorwaarde dient op een actieve wijze aangetoond te worden en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (RVV, arrest nr. 145.912 van 21.05.2015). Daarnaast mag redelijkerwijs aangenomen worden dat betrokkene nog hechte banden heeft met Marokko. Dit blijkt uit de verschillende in- en uitreisstempels in het voorgelegde Marokkaanse paspoort met nr. (...). Daaruit blijkt namelijk dat betrokkene in Marokko verbleef van 29.07.2020 tot 24.08.2020, van 30.01.2021 tot 17.02.2021, van 29.02.2020 tot 14.03.2020, van 15.06.2017 tot 27.06.2018 en van 11.12.2018 tot 02.01.2019.

Hieruit blijkt dat betrokkene, ondanks zijn jarenlange verblijf in België, wel degelijk nog banden heeft met Marokko. Gezien zijn legale verblijf van 07.09.2007 tot 31.10.2021 mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België, niettegenstaande hij hiervan geen bewijzen

voorlegt bij huidige aanvraag 9bis. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privé leven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM, 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12. M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: 'De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.' Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM (RvS 22 februari 1993. nr. 42.039: RvS 20 juli 1994. nr. 48.658: RvS 13 december 2005, nr 152.639).

Terwijl de bestreden beslissing verder overweegt:

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan tien jaar in België verblijft, dat hij nooit ten laste geweest zou zijn van de sociale bijstand, dat hij al zijn belangen naar België verlegd zou hebben, dat hij hier volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij perfect Frans zou spreken, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij actief zou deelnemen aan het culturele leven, dat hij lid is van de stedelijke bibliotheek van Mechelen en van de Koninklijke bibliotheek van Brussel, dat hij lid is van een fitnessclub. dat hij zich op verschillende terreinen ingezet zou hebben als vrijwilliger, dat hij zou beschikken over een geldige ziekteverzekering, dat hij zijn slaagattesten universitaire studies voorlegt evenals inschrijvingsbewijzen voor universitaire studies, een attest van met-steunverlening door het OCMW, de resultaten van zijn Nederlandse taallessen, bewijzen van lidmaatschap van verschillende bibliotheken, bewijzen van lidmaatschap sportcentra, tweede attesten van vrijwilligerswerk en een bewijs van lidmaatschap van het ziekenfonds) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden (RvS 9 december 2009. nr. 198.769)".

Uit de voorgaande overweging van verweerder volgt dat verzoeker weldegelijk allerlei bewijzen heeft voorgelegd van zijn banden met België.

Verweerder heeft deze elementen (met name het feit dat hij al meer dan tien jaar in België verblijft, dat hij nooit ten laste geweest is van de sociale bijstand, dat hij al zijn belangen naar België verlegd heeft, dat hij hier volledig geïntegreerd is, dat hij perfect Frans spreekt, dat hij zeer goed Nederlands spreekt, dat hij actief deelneemt aan het culturele leven, dat hij lid is van de stedelijke bibliotheek van Mechelen en van de Koninklijke bibliotheek van Brussel, dat hij lid is van een fitnessclub, dat hij zich op verschillende terreinen ingezet heeft als vrijwilliger, dat hij beschikt over een geldige ziekteverzekering, dat hij zijn slaagattesten universitaire studies voorlegt evenals inschrijvingsbewijzen voor universitaire studies, een attest van niet-steunverlening door het OCMW, de resultaten van zijn Nederlandse taallessen, bewijzen van lidmaatschap van verschillende bibliotheken, bewijzen van lidmaatschap sportcentra, tweede attesten van vrijwilligerswerk en een bewijs van lidmaatschap van het ziekenfonds) ten onrechte niet in overweging genomen bij de afweging die dient gemaakt te worden op grond van artikel 8 EVRM tussen het privé-en gezinsleven van verzoeker en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Door voor te houden "Gezien zijn legale verblijf van 07.09.2007 tot 31.10.2021 mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België, niettegenstaande hij hiervan geen bewijzen voorlegt bij huidige aanvraag 9bis", heeft verweerder geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier en geeft de bestreden beslissing blijk van een gebrekkige, minstens onzorgvuldige motivering en een schending van artikel 8 EVRM.

Zodat, de bestreden beslissing artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 8 EVRM en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

(...)"

2.2. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft hen tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

In dit geval geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst deze bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde waarom in dit geval geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die maken dat de aanvraag in België moet ingediend worden zodat de aanvraag onontvankelijk is. De gemachtigde legt op omstandige en concrete wijze uit waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De eerste bestreden beslissing beantwoordt de elementen die de verzoekende partij kenbaar maakte. De verwerende partij leeft enkel de wettelijke bepalingen na door te verwijzen naar de inhoud van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing gaat na of de concrete opgeworpen omstandigheden maken dat de verzoekende partij geen aanvraag kan indienen in een diplomatieke of consulaire post in het buitenland, wat door de verwerende partij wettelijk wordt opgelegd door de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook de tweede bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. De tweede bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en naar het feitelijk gegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum, wat niet wordt weerlegd.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat niet is gemotiveerd over haar legaal verblijf ten tijde van het indienen van de aanvraag, is dit niet dienstig. Nergens blijkt uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat een legaal verblijf een aanvrager vrijstelt van de voorwaarde buitengewone omstandigheden aan te tonen teneinde zijn aanvraag ontvankelijk te laten verklaren. Bovendien maakt de eerste bestreden beslissing melding van het legale verblijf van de verzoekende partij in België. Het gegeven dat het indienen van de aanvraag gebeurd is op een ogenblik dat de verzoekende partij legaal in het land is, is irrelevant.

De formele motiveringsplicht, vervat in de aangehaalde bepalingen, is niet geschonden.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, *VAN LAETHEM*).

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Enkel in buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. Uit deze bepaling blijkt niet dat de verzoekende partij vrijgesteld wordt van het aantonen van buitengewone omstandigheden omwille van een bestaand legaal verblijf.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De vraag is dus aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen om de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.4. Hoger is besproken dat een legaal verblijf op het ogenblik van het indienen van de aanvraag de verzoekende partij niet vrijstelt van de plicht tot het aantonen van buitengewone omstandigheden indien

zij haar aanvraag in België wenst in te dienen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4.069 (c)).

Waar de verzoekende partij verwijst naar de wettelijke documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde betreft het een andere situatie, wel voorzien in de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft de aanvraag niet afgewezen omwille van een documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, zoals het ontbreken van een identiteitsdocument. De bestreden beslissing aanvaardt de identiteit van de verzoekende partij.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat haar lang legaal verblijf in België moet beschouwd worden als zijnde een buitengewone omstandigheid, wijst de eerste bestreden beslissing erop dat de verzoekende partij legaal in België verbleef omwille van haar universitaire studies en dat de verzoekende partij er zelf voor opteerde drie diploma's te behalen in België. De bestreden beslissing stelt niet kennelijk onredelijk dat dergelijk lang verblijf niet als een buitengewone omstandigheid kan weerhouden worden, temeer tijdens deze periode de verzoekende partij haar herkomstland regelmatig bezocht. De verzoekende partij gaat hier niet op in, maar het lijkt de Raad onbegrijpelijk waarom de verzoekende partij van haar bezoeken geen gebruik heeft gemaakt om in het herkomstland een aanvraag in te dienen.

Evenmin weerlegt de verzoekende partij de volgende motieven van de eerste bestreden beslissing:

“Het feit dat zijn oom in België woont en over de Belgische nationaliteit beschikt en steeds ingestaan zou hebben voor het onderhoud van betrokkene, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.”

Ten overvloede merkt de Raad op dat eventuele financiële steun aan de verzoekende partij verdergezet kan worden ook als de verzoekende partij in het herkomstland verblijft zodat deze eventuele vorm van afhankelijkheid evenmin een buitengewone omstandigheid uitmaakt. De bestreden beslissing betreft een desgevallende tijdelijke verwijdering.

Bovendien is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er niet toe gehouden de elementen die de gegrondheidsfase van het onderzoek in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreffen, zoals de integratie, talenkennis en zo meer, te onderzoeken als niet voldaan is aan de ontvankelijkheid van de aanvraag.

De verwerende partij is hiertoe wel overgegaan, wat haar vrijstaat.

De Raad volgt de motieven van de eerste bestreden beslissing die stellen dat *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan tien jaar in België verblijft, dat hij nooit ten laste geweest zou zijn van de sociale bijstand, dat hij al zijn belangen naar België verlegd zou hebben, dat hij hier volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij perfect Frans zou spreken, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij actief zou deelnemen aan het culturele leven, dat hij lid is van de stedelijke bibliotheek van Mechelen en van de Koninklijke bibliotheek van Brussel, dat hij lid is van een fitnessclub, dat hij zich op verschillende terreinen ingezet zou hebben als vrijwilliger, dat hij zou beschikken over een geldige ziekteverzekering, dat hij zijn slaagattesten universitaire studies voorlegt evenals inschrijvingsbewijzen voor universitaire studies, een attest van niet-steunverlening door het OCMW, de resultaten van zijn Nederlandse taallessen, bewijzen van lidmaatschap van verschillende bibliotheken, bewijzen van lidmaatschap sportcentra, twee attesten van vrijwilligerswerk en een bewijs van lidmaatschap van het ziekenfonds) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Voorts toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij de grief dat de bestreden beslissingen eerder hadden moeten genomen worden.

2.5. De verzoekende partij stelt dat artikel 8 van het EVRM is geschonden, samen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht volgt, enkel een onderzoeksplicht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Volgens de eerste bestreden beslissing beschikte de verzoekende partij over een legaal verblijf: op 18 oktober 2007 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart. Een laatste A-kaart was geldig tot 31 oktober 2021. Dit verblijf is toegekend omwille van studieredenen.

In het kader van de beoordeling van het begrip “*buitengewone omstandigheden*” in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen daadwerkelijk een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Immers, het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het gezinsleven waarop de verzoekende partij zich beroept het samenwonen met de oom van de verzoekende partij bevat. Deze oom, van Belgische nationaliteit, is het enige familielid dat in België verblijft. Zoals de bestreden beslissing vermeldt, keert de verzoekende partij ook tijdens haar legaal verblijf regelmatig terug naar het herkomstland. De bestreden beslissing stelt correct dat aldaar nog banden bestaan. Het volgende motief van de eerste bestreden beslissing wordt niet weerlegd door de verzoekende partij: “*Daarnaast mag redelijkerwijs aangenomen worden dat betrokkene nog hechte banden heeft met Marokko. Dit blijkt uit de verschillende in- en uitreisstempels in het voorgelegde Marokkaans paspoort met nr. (...). Daaruit blijkt namelijk dat betrokkene in Marokko verbleef van 29.07.2020 tot 24.08.2020, van 30.01.2021 tot 17.02.2021, van 29.02.2020 tot 14.03.2020, van 15.06.2018 tot 27.06.2018 en van 11.12.2018 tot 02.01.2019.*”

Voorts gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing een louter tijdelijke terugkeer tot gevolg heeft, met name om haar aanvraag in te dienen. In dit kader is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat het lange legale verblijf een tijdelijke terugkeer niet in de weg staat.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en

meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling, dus zeker niet tussen oom en neef. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De bestreden beslissing stelt correct vast dat geen bijkomende afhankelijkheidsbanden werden aangetoond met dit familielid. Het louter ingeschreven zijn op het adres van deze oom volstaat niet om de beschermenswaardigheid (door artikel 8 van het EVRM) van het familieleven in België aan te tonen. Ook in het middel ontbreken dergelijke elementen die wijzen op zulke afhankelijkheidsbanden. Effectief beleefde nauwe persoonlijke banden, anders dan de gewone affectieve banden, zijn niet aangetoond.

De schending van artikel 8 van het EVRM in functie van het gezinsleven is niet aangetoond.

De verzoekende partij stipt correct aan dat de eerste bestreden beslissing onjuist meldt dat zij geen bewijzen voorlegde van de opgebouwde banden in België. Deze zin is een materiële misslag omdat de bestreden beslissing wel degelijk de voorgelegde stukken in verband met de banden die de verzoekende partij heeft opgebouwd in België bespreekt als volgt:

“Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen gehad heeft met de Belgische overheid en zijn blanco strafblad voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan tien jaar in België verblijft, dat hij nooit ten laste geweest zou zijn van de sociale bijstand, dat hij al zijn belangen naar België verlegd zou hebben, dat hij hier volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij perfect Frans zou spreken, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij actief zou deelnemen aan het culturele leven, dat hij lid is van de stedelijke bibliotheek van Mechelen en van de Koninklijke bibliotheek van Brussel, dat hij lid is van een fitnessclub, dat hij zich op verschillende terreinen ingezet zou hebben als vrijwilliger, dat hij zou beschikken over een geldige ziekteverzekering, dat hij zijn slaagattesten universitaire studies voorlegt evenals inschrijvingsbewijzen voor universitaire studies, een attest van niet-steunverlening door het OCMW, de resultaten van zijn Nederlandse taallessen, bewijzen van lidmaatschap van verschillende bibliotheken, bewijzen van lidmaatschap sportcentra, twee attesten van vrijwilligerswerk en een bewijs van lidmaatschap van het ziekenfonds) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Uit de gehele lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij de voorgehouden banden in rekening heeft gebracht. Dit blijkt ook uit de synthesesnota met nummer 6170130, voorhanden in het administratief dossier. Nazicht van de ingediende aanvraag leert dat de verzoekende partij geen andere elementen aanhaalde in de aanvraag dan deze besproken in de bestreden beslissingen. Integendeel met wat de verzoekende partij stelt, is rekening gehouden met de voorgelegde stukken. De verzoekende partij preciseert evenmin met welk stuk geen rekening is gehouden. De Raad merkt nog op dat de verzoekende partij in haar aanvraag zelf een onderscheid maakte tussen *“buitengewone omstandigheden”* en *“humanitaire redenen”*. Onder de hoofding *“buitengewone omstandigheden”* wees de verzoekende partij slechts op haar lang legaal verblijf, haar studies en behaalde diploma's. Zij maakt melding van artikel 8 van het EVRM, maar legt dit niet uit. Zij is dan ook slecht geplaatst om de verwerende partij te verwijten geen rekening te houden met stukken die kunnen wijzen op haar opgebouwde banden met België. Het komt de verzoekende partij ook toe zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. In het kader van *“buitengewone omstandigheden”* heeft zij niet haar privéleven aangehaald: dit is slechts weergegeven onder *“humanitaire redenen”*. Gans het betoog van de verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissingen desgevallend slechts een tijdelijke terugkeer tot gevolg hebben.

De schending van het privéleven van de verzoekende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.6. Uit het voorgaande besluit de Raad dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt. De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN